UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Novum Gratiæ Prodigium: Sive Vita Venerabilis Matris, Sororis Joannæ à Jesu Maria Monialis Præcipui D. Claræ Coenobii In Bvrgos

Ameyugo, Francisco de

Coloniæ Agrippinæ

Caput II. De viva fide Sor. Joannæ à Jesu Maria, quoque illa pacto ejusdem primarios præcipuosque articulos procul dissitos in fideles edocuerit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37120

Visual Library

CAPUT II.

De viva fide Sor. Joannæ à JESU MARIA: quoque illa pacto eiusdem primarios præcipuosque articulos procul dissitos infideles edocuerit.

FIdes est substantia sperandarum rerum certumque argumentum non apparentium. *ad Hebr. c. 11. v. 1.* Porta beatitudinis, basis ac fundamentum Religiosæ vitæ. Attamen sine operibus fides mortua est, perinde atque corpus absque anima. Ut verò vitam habeat fides, charitas eam animet necesse est, quippe quæ est velut anima, dans fidei vitam. Ita nos edocuit Divinus Magister noster, dum Discipulũ suum D. Petrum *Joan. 21.* ter percontatur etiamne se amet. Trinâ is vice fivit eum confiteri quòd se amet, veluti DEUM Salvatorem suum, eò quòd trinâ quoque vice S. Petrus eum negârit, terque in fide aberrârit; quò nimirum pro quolibet errore fidei, heroicum dilectionis actum reponeret, ad instruendum nos per hoc, quòd virtus Charitatis anima sit fidei, quæ fidem vivam veramque efficit: Ex qua causa fides Virginis Sor. Joannæ tam viva fuit. Nunquam non illa deflagrabat amore DEI sui, atque ignis iste charitatis, qui in ejus voluntate arsit, totum fidei animabat lumen, quod in ejus lucebat intellectu. Jam diximus antè de supernaturali lumine, quod illi D. DEUS de fidei mysteriis infudit, uti & de constantia ejus in iisdem asserendis, cum immobili decreto animi, pro quolibet eorum vitam ponendi, mortisque torturas ac dolores, si necesse sit, multoties perpetiendi. Ad hæc SS. Virgo MARIA constantiæ ejus securam eam reddidit, quæ quodam suæ Assumptionis die illi apparuit, hæcque ad Joannam verba protulit, Filia, in mei nomine Filii, eam tibi gratiam confero, quâ semper constantissima in Catholica fide persæveres, quâ in re ne punctum unum desideratura es, quantumcunque tribulationibus, cruciatibus, tentationibusque agiteris. Imò quò magis à Dæmone impugnaberis, tantò in te fides augescet magis ac roborabitur, cum perseverante veritate omnium mysteriorum beneficiorumque DEI Filii mei, ejusdemque Ecclesiæ. Promissum illud Regiæ Parentis dilectissimus Filius ejus non solùm adimplevit, sed singulari etiam quâdam prærogativâ quasi coronavit, uti idipsum famula ejus ad sequentem modum innuit. Rogabam, ait illa, n. 49. Divinam Majestatem velit nobis vivam donare fidem, quoniam alioquin fides nostra esset mortua. Tum que Dominus denuò animam meam Divinâ fide induit, quæ adeò viva grandisque erat, uti cor meum in ejusdem lumine consumptum iri videretur. Totis istud tribus diebus in me duravit, ac deinceps ab eo tempore tantopere mihi fidei nostræ mysteria, Redemptionisque arcana mansêre impressa, ac si præsens ipsa eis adessem. Ex hac interiore gratia, quam in hac virtute Numen Cœleste Sor. Joannæ contulit, enascebatur ceu è fœcunda radice pervigil ac nusquam intercidens cura & studium exorandi DEI pro dilatatione ejusdem

Fides quæ vera.

Cur Christus D. S. Petrum ter interrogâvit an se amet?

Quam viva in Joanna fuerit fides, de cujus etiam constantia secura reddidit à B. V. MARIA.

ejusdem fidei, pullulabatq; ex eadem radice vivacissimus penitissimusque sensus ac dolor immensus persecutionum Ecclesiæ Catholicæ, ejusque hostium immanitatis causâ, uti acerbissimæ illæ lacrymæ, quibus Christianorum lugebat scelera, cum ingenti illo Zelo semetipsum in piamentum cruentamque hostiam, cum intolerandis cruciatibus, pro eis immolandi. Exurgebat pariter ex illa fidei illius gratia heroica ejus fortitudo & infracta vis animi, DEO ipsi Omnipotenti ad protegendum Orbem terrarum in brachia involandi, æquè ac ex æquo respondens ingens ardor ac desiderium, per Martyrij supplicia sanguinis pro fidei assertione profundendi. Nobis porrò id non solùm admirandum venit, sed meritò pavendum est, eò quod mores nostri ac vitæ ratio, cum fide vitaque Venerabilis hujusce Virginis minimè concorder. Habemus quidem pro fundamento fidei nostræ doctrinas ac præcepta Christi D. pro motivo ac stimulo ejusdem tenendæ fidei sunt nobis magnifica & gloriosa Catholicæ Religionis miracula, ad hæc pluribus votis aliisque diversis obligationem nominibus, ad sectandam perfectionem Christianâ obstringimur. Quòd verò hisce non obstantibus tam inconsideratè vitam traducimus, sanè ingenti nos istud pavore ac tremore concutiat necesse est. Qui igitur tanto in discrimine non metuit, profectò non ille pro impavido fortique viro, sed stolido ac væcordi homine habendus est. Nescio equidem, quî se fides nostra habeat, cùm videam quonam modo vivamus, Credere ut Christianum, & vivere tamen ut Ethnicum aut hæreticum, an non hoc, obsecro, ingens est malum? Deplorandum est meritò, inquit Cyprianus, quod in tam perspicuo, fidei gratiæque lumine, in tam variis Cœlestium benedictionum influxibus, nihilo secius non desint malè ominatæ ac infelices noctuæ, quæ cum solis radiis oculos præcluserint solè se obscurâ esse arbitrantur. Non sic egit hæc sponsa Christi, hæc mascula Virgo, hæc lucida Ecclesiæ fax, quæ operibus incensæ intus Charitatis fidei suæ lampadi tantum splendoris addidit, suumque inde intellectum sic illustravit, ut fidei sacrosanctæ jubar toto Orbe sparserit, multosque eâdem luce in longissimè dissitis regionibus infideles Barbaros illuminârit.

Viva fides quid in Joanna operabatur.

Opera fidei ni respondeant meritò cuivis Christiano pavendum.

Frequens admodum Sor. Joanna, conspectissimô DEI miraculô in Provinciis Regnisque Imperii Ottomanici fuit. Fuit pariter in Brasilia, Philippinis Insulis, in Regione Amazonum, alijsque toto Cœlo à nobis distantibus terris. In hisce omnibus terrarum regionibus Christi fidem Ancilla D. prædicavit. Gestabat manibus miraculosam Christi D. faciem, de qua supra egimus. Ab hac facie tot prodibant radij, ut eo convicti lumine, Gentiles Barbari vociferarentur & dicerent. Si DEUS ille, quem „ tu nobis prædicas, tam pulcher est, „ atque hic quem nobis monstras, „ tunc nos Christiani esse volumus. „ sublatoq; ingenti clamore, unanimi voce sacrosanctum Baptisma expetebant. Sic generosa Heroïs nostra Joanna circumagitabat vexillum fidei in

Joanna per Barbaras nationes fidem Christi mirabiliter prædicat.

campis hostilibus Inferni hostis, lucrata Regi luminis tota infidelium gentilium agmina, quæ eadem Sor. Joanna ad veram fidem traduxit.

multosque convertit.

Ardens iste veræ fidei ultra proferendæ zelus, fidelem Christi Ancillam ad majora exquisitioraque semper inventa accendit, dum illa ceu volans iguis ac lumen citra lassitudinem, in modum irrequieti solis, Turcicas peragraret ditiones, omnesque fidei causa captivos in carcerum ergastulis inviseret, eosque ad patiendum moriendumque etiam pro fide adeò inflammaret, ut complures eorum Martyrij desiderio, Tyrannorum eorundemque minarum contemptu, se ad moriendum invicto virilique animo obtulerint. Inter alios Algerij S. F. Joannem de Palacios ex Ordine Sanctissimæ Trinitatis invisit, qui postmodum palo per viscera adacto infixus obijt. Jam antea cum illo Ancilla D. egerat, sublimemque de illo, ob insignem ejus virtutem gerebat opinionem. Serebant illi ambo, dum eâ occasione simul versantur, suavissima inter se colloquia, seque mutuò blandè contuebantur, velut si duo essent Cœlestes Angeli. Joannes illi quædam spiritu Prophetico futura prædixit, multaque salutaria dedit consilia, Joanna ex adverso ad Martyrij palmã coronasque eum animavit, quas posteà invicto animo est consecutus.

incarceratos per Turcicas ditiones Christianos invisit & animat.

Quando Sor. Joanna ad longè positas Indiæ terras abibat, accipiebat secum aliquantulum panis, atque ejuscemodi plura alia eduliorum fragmenta, recreandis illis idonea, distribuebatque ea parvulis, ut eo pacto benevolentiam animosque eorum lucraretur, ac tum intellectui lumen fidei infunderet. Erudiebat eos famula Christi in Christianis legibus ac institutis, porrò illi absque difficultate sponsam D. intelligebant, amplexabanturque eam valde reverenter, propter quod infantes innocui à Parentibus vapulabant, virgis cedebantur, aliisque pœnis afficiebantur. Evenit quandoque, ut octo talium parvulorum inspectante Ancilla Christi Martyrio afficerentur. Cumque ex ijs Sor. Joanna quæreret, an legem Christianam, quam ab ea didicerunt, inconcussâ fide confiteantur? Responderunt: nos credimus & confitemur omnia, quæ tu nobis dixisti. Credimus in DEUM Omnipotentem Creatorem Cœli & terræ. Credimus & confitemur S. Trinitatem Patrem Filium & Sp[illegible]tres distinctas Personas, & u[illegible]n solum DEUM verum. Credimus quòd Christus noster ac totius humani generis Redemptor sit Filius DEI, quod sit homo factus, & in mundum venerit, ut nobis Cœlum lucraretur. At Chariſſima Virgo, quânam ratione S. Baptismum assequemur? Non est id necesse, Filij mei ajebat Joanna, dum pro Christo mortem oppetitis, vestrometsanguine baptizabimini, Martyriique coronâ insigniti Cœlum intrabitis. Atque his Angeli isti, animo impavido vitam ponebant pro DEO suo, proque temporali æternam vitam consequebantur. Sed enim verò quanti putas non constitisse triumphos istos famulæ Christi? Quantum non illa contra Principem tenebrarum ejusque assecla decertavit? Sagam eam strigemque nuncupabant Indi, eò quod in Aquilæ modum per aêra

Barbarorum proles eduliorum fragminibus sibi conciliat.

Mirabili quodã modo Barbarorum parvulis in Martyrio assistit.

eam

Volans per aëra sagittis petitur, ab Indis, & à dæmonibus obid dirè cruciatur.

eam ferri viderent, petebantque illam etiam jaculis. Stygij vero malignique Spiritus quotidiè illam atrociſſimè diſcruciabant, quoniam illis Domini ſponſa plurimos veteres ſubjectos è faucibus eripiebat. Adhæc ipſamet variè ſeſe affligebat, quò gratiam conſequeretur quamplurimas ad Cœlum animas perducendi. Denique mundo illa erat inſtar luminis, quod ſeipſum conſumit, ut omnes circumſtantes illuminat. Non exigitur quidem ab aliis Virginibus, quæ Chriſto æquè deſponſæ ſunt, ut in tam magnificis naturamque excedentibus factis ſponſam Joannam imitentur, nihilo tamen minùs ſolicitæ plurimùm cum Joanna ſint oportet, ut lampadem fidei nunquam non ardentem habeant, oleumque illi nimirum opera Charitatis aſſiduè affundant.

CAPUT III.

De firma ſpe Sor. Joannæ à JESU MARIA; quantasque in hac virtute gratias DEUS ſponſæ ſuæ contulerit.

Quid ſit ſpes.

SPes eſt Theologica ſeu divina virtus, quâ nos mortales in hac mortali vita cupimus ſperamuſque DEO ceu ſummo bono in beatitudine æternùm perfrui. *Scot. in 3. diſt. 26. q. 10.* atque id aſſequi confidimus mediis, quæ divina Providentia ad hoc ordinavit, operum ſcilicet, quæ ratione præditi homines cum DEI auxilio faciunt, ſuntque illa vitæ æternæ meritoria. Portò virtus hæc non conſiſtit in eo, ut quis ad finem ſcopumve Spei, id eſt Beatitudinem anhelet, quoniam appetitus hic naturalis eſt, & in eo errare non poſſumus, ſed in eo potiſſimum eſt ſita, ut electionem mediorum, quæ ad ſalutem ducunt, rectè ac ſummo judicio ordinemus, & in iſto perfacilè craſſè impingere errareque poſſumus. Quare in hac mediorum electione ſummâ cautione ac circumſpectione utamur neceſsè eſt. Et ſanè ingens ea foret ſtoliditas, finem aſſequi velle abſque mediis, magna pariter foret imperitia neſcire debitè applicare media, quorum ſeu unum ſive alterum, magnum eſſet homini malum. Longè ab his erroribus abfuit Virgo noſtra Joanna, ut in tota vitæ ejus ſerie videre eſt. Deſiderium ejus æternæ Beatitudinis, quod firmæ innitebatur fidei, ſemper ſic fuit conſtitutum, ut ſponſam Chriſti aſſiduò impelleret recta & aptiſſima media apprehendere. Ea media ſunt opera ejus bona, quæ cum auxilio divinæ gratiæ illa peragebat, deque ijſdem connatis ſpirituique adverſis appetitibus adeò triumphabat, itemque corpus ſuum ita ſpiritui ſubdiderat, ut exterior homo promptus ageret, quod interior dictaret velletque fieri. Erant in ſagaci oppidò hac Virgine opera gratiæ ac ſpes beatitudinis æternæ mutuo ſibi adjumento. Deſiderium quippe ſupernæ fælicitatis faciebat, ut ejus voluntas reſolveret ſe ad operandum cum gratia divina, opera verò quæ gratiæ divinæ agebat auxilio, vividius ſemper æternæ ſalutis reddebant deſiderium, illudque animabant. Adhuc tamen majus quid præſtitit Sor Joanna, dum ſcilicet ſingulari ſolertiâ indeſinentem ſuam for-

In quo potiſſimum Virtus ſpei ſit ſita.

Opera bona deſiderio ſpeique felicitatis æternæ ſunt ſociandæ.